

РЕШЕНИЕ

№ 39864

гр. София, 30.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 03.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **8989** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.26, ал.11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Х. Х. А. – гражданка на С., чрез адв. И. срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден на 06.08.25г. от Съветник – консул към Генералното консулство на РБългария в И., Турция.

В жалбата се твърди, че отказът е издаден без посочени фактически основания за издаването му и без да са изложени конкретни мотиви. Посочените отрицателни предпоставки по чл.10, ал.1, т.9, т.27, т.22, т.24 от ЗЧРБ са бланкетно изведени и са неотносими към процесния случай. Административното производство въз основа на което е получено разрешение за събиране на семейството на чужденец, получил хуманитарен статут се развива по реда на Директива 2003/86/ЕС и респективно ЗУБ, а не по ЗЧРБ. Нито приложимата директива нито ЗУБ предвиждат възможност друг административен орган след председателя на ДАБ МС да ревизира решението за семейно събиране и да прегражда възможността за осъществяването му. Въведените условия в чл.34, ал.1, т.1-3 от ЗУБ с ДВ бр. 52 от 2025г. са в сила от 27.06.2025г., а Решение №10060/25.09.2024г. на Председателя на ДАБ, въз основа на което е разрешено събирането на семейството на жалбоподателката е влязло в сила почти 8 месеца преди това, като същата е подала заявлението на 17.01.2025г. и ответникът е посочил като основание за постановяване на отказа несъществуващи правни изисквания.

В о.с.з. жалбоподателката се представлява от адв. И., който поддържа жалбата и представя писмени бележки.

Ответникът - съветник консул към Генералното консулство на Република България в [населено място], Турция, не изпраща представител.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Със оспорения Стандартен формуляр от 06.08.2025г. подписан от Съветник – консул към Генералното консулство на РБългария в И., Турция на Х. Х. А. – гражданка на С. е отказано издаване на виза тип „Д“, по заявление подадено на 17.01.2025г. Като правни основания за отказа са посочени чл.10, ал.1, т.9, т.17, т.22 и т.24 от ЗЧРБ. Като фактически основания е изложено, че от извършена проверка се установява, че събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република България реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължително здравно осигуряване, съответно средства за издръжка, за да не прибягват членовете на семействата им до системата за социално подпомагане.

Към жалбата са приложени три броя визи, издадени на децата на жалбоподателката по същото заявление от 17.01.2025г. приложено е и Решение №10060/25.09.2024г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е разрешено на Д. А. А. И. да се събере на територията на Република България със смоято съпруга Х. Х. А. и с малолетните си деца: Е. А. А. Д., И. А. А. Д. и А. А. А. Д..

В хода на съдебното производство е представено по искане на ответника писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ (на лист 51), според което съгласувателната процедура по подаденото заявление за виза е осъществена от С. – ДАНС, като по електронен път е изразено отрицателно становище в националната визова информационна система. А. не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност, но при извършени проверки е било установено, че няма осигурено жилище, няма задължително здравно осигуряване, съответни средства за издръжка и попада в хипотезата на чл.10, ал.1, т.9, т.17, т.22 и т.24 от ЗЧРБ. Дирекция „Миграция“ в писмо от 17.09.25г. е изразила позиция, че не участва в националното консултиране по издаване на визи за дългосрочно пребиваване на основания решения за събиране на семейства от ДАБ МС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Процесният отказ за издаване на виза е връчен на жалбоподателя на 06.08.2025 г., поради което жалбата до съда е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт. Явява се процесуално допустима. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В случая жалбоподателката претендира засягане на правото ѝ на личен и семеен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В конкретния случай между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства Заповед №6/13.02.2025г. на генералния консул в И. и Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на Министъра на външните работи е видно, че отказът за виза е издаден от компетентен орган.

Жалбоподателката е поискала със заявление от 17.01.2025г. издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид „D“ с цел събиране на семейството. Съгласно чл. 34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (Приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи

интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание изписано в постановения отказ е чл.10, ал.1, т.9, т.17, т.22 и т.24 от ЗЧРБ, които гласят: „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато:

т. 9. няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане.

т. 17. не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит;

т. 22. има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава;

т. 24. са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване;

Фактическите обстоятелства, описани в стандартния формуляр обаче не съответстват на посочените правни такива, а именно: изтъкнато е, че събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република България реално не пребивават в страната, като не е посочено изрично нищо конкретно за съпруга на заявителката Д. А. А. И., на когото е издадено Решение №10060/25.09.024г. от Председателя на ДАБ за събиране на семейството; нямат осигурено жилище, нямат задължително здравно осигуряване, съответно средства за издръжка, за да не прибегват членовете на семействата им до системата за социално подпомагане – последните не са фактически основания по т.17, т.22 и т.24 на чл.10, ал.1. Не са представени от ответника, както и от ДА“НС“ доказателства, от които да се съди на каква фактическа основа органът е приел, че жалбоподателката възнамерява да използва България като транзитен пункт към трета държава или откъде произтичат основателните съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истинността на тяхното съдържание. Отрицателното становище на ДА“НС“ е бланкетно и също не съдържа конкретни данни за съпруга на заявителката.

Относно т.9. (няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане) по делото на лист 33 е представена застрахователна полица за застраховака „Помощ при пътуване“ с начало на покритието 17.01.2025г. и край 16.07.2025г. и застрахователна сума от 30 000 евро, която не е обсъдена в мотивите на издадения отказ. Няма данни също, че в хода на административното производство, което е продължило почти осем месеца, считано от датата на подаване на заявлението до датата на връчване на отказа (дата на издаването му липсва) от заявителката е изисквано да представи доказателства за осигурена издръжка, като в тази връзка недоумение буди фактът, че при същите условия на трите деца на заявителката визи са издадени по заявление от 17.01.2025г.

Фактическите и правни основания за издаване на административните актове са задължителен реквизит, съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Когато недостатъчността, неточността, нелогичността или вътрешната противоречивост на мотивите водят до невъзможност да се разбере от какви съображения се е ръководил административният орган, за да издаде такъв именно акт, всъщност липсват мотиви, а отсъствието на мотиви за издаването на индивидуален административен акт е порок, който съществено нарушава установената от закона форма.

На следващо място, съгласно § 40 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), законът въвежда изискванията на Директива 2003/86. Съгласно чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ (Нова - ДВ, бр. 9 от

2011 г., предишна ал. 4 - ДВ, бр. 8 от 2023 г.) след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Такъв акт не се открива да е издаден от Министерски съвет. Съгласно § 1, т. 1а от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, по смисъла на този закон, събиране на семейство е влизане и пребиваване в държава членка на членове на семейството на чужденец, пребиваващ законно в тази държава членка, с цел да съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. Към датата на подаване на заявлението за виза (17.01.2025г.) чл. 34, ал.1 от ЗУБ е имал следната редакция: Чужденец с предоставена международна закрила има право да поиска да се събере със семейството си на територията на Република България, при условие, че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната.

Едва с изменението на чл. 34 от ДВ, бр.52 от 27 Юни 2025г., ал.1 придобива редакцията, която вероятно е ползвана от административния орган като фактическа обоснова каза отказа: „Чужденец с предоставена международна закрила има право да поиска да се събере със семейството си на територията на Република България, при условие че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната. Към заявлението се представят официални писмени доказателства за семейната връзка и копия от личните документи на членовете на семейството или документите им за пътуване в чужбина. Когато заявлението за събиране на семейството е подадено повече от 6 месеца след предоставяне на международна закрила, се прилагат и:

1. доказателства за осигурено жилище;
2. доказателства, че чужденецът, получил закрила, е здравно осигурен по реда на Закона за здравното осигуряване, както и задължителна медицинска застраховка, валидна за срок от поне три месеца на територията на Република България - до регистрацията по чл. 61а, ал. 1 за членовете на неговото семейство;
3. доказателства за стабилни и редовни трудови доходи или други финансови средства за издръжка на себе си и членовете на своето семейство, без да се прибягва до системата за социално подпомагане, в размер, не по-малък от еднократния размер на минималната месечна работна заплата за страната.“

Поради горното, заявителката не е могла да предполага бъдещото изменение на законодателството и изискванията, допълнително поставени от административния орган, още повече, че посочените условия касаят процедурата, която се развива пред ДАБ по разглеждане на заявление за събиране на семейство, а по отношение на нейния съпруг тази процедура е завършила положително с издаване на Решението от 25.09.2024г. на Председателя на ДАБ. Административният орган във формуляра е посочил като фактически основания за постановяване на отказа за виза на съпругата несъществуващи правни изисквания в ЗЧРБ, които по отношение на децата на заявителката не е приложил.

Изложеното прави постановеният отказ немотивиран и незаконосъобразен.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, като при новото разглеждане на заявлението, административният орган следва да извърши преценка на фактите в контекста на приложимите норми на ЗЧРБ, а не на ЗУБ, които са относими към посочените от заявителката основания за издаване на виза и събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства, като при необходимост да изиска и допълнителни такива.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, АССГ 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Х. Х. А. – гражданка на С., чрез адв. И. Отказ за издаване на виза тип „Д“, издаден на 06.08.25г. от Съветник – консул към Генералното консулство на РБългария в И., Турция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: